

Απόλυτα
συναρπαστικό...
Η καλύτερη περιπέτεια
του Στράικ ως τώρα.
Sunday Mirror

ΡΟΜΠΕΡΤ
ΓΚΑΛΜΠΡΕΪΘ

ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΛΕΥΚΟ

Η ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ *ΚΟΡΜΟΡΑΝ ΣΤΡΑΪΚ*

ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΛΕΥΚΟ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Θανάσιμο λευκό**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Lethal White
Από τις Εκδόσεις Sphere, Λονδίνο 2018
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Robert Galbraith
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Duncan Spilling
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© J.K. Rowling, 2018

The moral right of the author has been asserted.

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental. All rights reserved.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Duncan Spilling

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3488-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3489-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΡΟΜΠΕΡΤ
ΓΚΑΛΜΠΡΕΪΘ

ΘΑΝΑΣΙΜΟ
ΛΕΥΚΟ

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

*Στους Ντι και Ρότζεο
και στη μνήμη
του υπέροχου λευκού Σπίικ*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ευτυχία, αγαπητή Ρεβέκκα, σημαίνει πρώτα και κύρια τη γαλήνια, θαυμάσια αίσθηση της αθωότητας.

Ερρίκος Ίψεν, *Ρόσμερσκολμ*

Εάν αυτοί οι αναθεματισμένοι κύκνοι αποφάσιζαν να του κά-
νουν το χατίρι και να κολυμπήσουν πλάι πλάι σ' ετούτη τη
σκουρα πράσινη λίμνη, η συγκεκριμένη φωτογραφία μπο-
ρεί και να αποτελούσε την κορυφαία στιγμή στη σταδιοδρομία
του ως φωτογράφου γάμων.

Δεν ήθελε να αλλάξει διόλου τη θέση του ζευγαριού, καθώς
το απαλό φως κάτω από τις φυλλωσιές των δέντρων μεταμόρφω-
νε τη νύφη, με τις απαλές χρυσοκόκκινες μπούκλες της, σε έναν
άγγελο των Προ-ραφαηλιτών και τόνιζε τα σμιλευτά ζυγωματι-
κά του συζύγου της. Δεν μπορούσε να θυμηθεί την τελευταία φο-
ρά που είχε κληθεί να φωτογραφίσει ένα τόσο γοητευτικό ζευ-
γάρι. Δεν υπήρχε καμία ανάγκη να καταφύγει σε διακριτικά τε-
χνάσματα προκειμένου να αποτυπώσει τους νεόνυμφους, τον κύ-
ριο και την κυρία Μάθιου Κάνλιφ, καμία ανάγκη να αλλάξει στά-
ση στη νύφη, έτσι ώστε να κρυφτούν τα παχάκια στην πλάτη
(ήταν, μάλιστα, κάπως πιο αδύνατη από το ιδανικό, όμως το απο-
τέλεσμα στο φωτογραφικό χαρτί θα έβγαινε καλό), καμία ανά-
γκη να προτείνει στον γαμπρό «άλλη μία με το στόμα κλειστό»,
καθώς τα δόντια του κυρίου Κάνλιφ ήταν ίσια και λευκά. Το μό-
νο πράγμα που χρειαζόταν φτιασίδωμα, κι αυτό θα γινόταν στην
τελική εκδοχή των φωτογραφιών, ήταν εκείνη η άσχημη ουλή που

εκτεινόταν κατά μήκος του πύχην της νύφης: μαβιά, έντονη, με τα σημάδια από τα ράμματα να είναι ακόμη ορατά.

Φορούσε έναν ελαστικό επίδεσμο στο χέρι της, όταν εμφανίστηκε ο φωτογράφος στο σπίτι των γονιών της εκείνο το πρωί. Αιφνιδιάστηκε, όταν την είδε να τον βγάζει για τις φωτογραφίες. Μάλιστα, έφτασε στο σημείο να αναρωτηθεί αν είχε κάνει κάποια αποτυχημένη προσπάθεια να αυτοκτονήσει πριν από τον γάμο, μιας και ο φωτογράφος είχε δει τα πάντα. Ήταν αναπόφευκτο ύστερα από είκοσι χρόνια στο επάγγελμα.

«Δέχτηκα επίθεση», είχε εξηγήσει η κυρία Κάνλιφ... ή αλλιώς Ρόμπιν Έλακοτ, όπως ήταν το όνομά της πριν από δύο ώρες. Ο φωτογράφος ήταν άνθρωπος ευαίσθητος. Είχε πασχίσει να διώξει από το μυαλό του την εικόνα του ατσαλιού που έσκιζε εκείνη την απαλή λευκή σάρκα. Ευτυχώς, το άσχημο σημάδι τώρα κρυβόταν από τη σκιά που σχημάτιζε το μπουκέτο των βελουδινων ρόδων, το οποίο κρατούσε στα χέρια της η κυρία Κάνλιφ.

Οι κύκνοι, οι αναθεματισμένοι κύκνοι. Αν γινόταν να φύγουν και οι δύο από το κάδρο, δε θα υπήρχε θέμα, όμως ο ένας από αυτούς επέμενε κάθε τόσο να βουτάει στο νερό, έτσι που ο πουπουλένιος πισινός του προεξείχε καταμεσής της λίμνης σαν φτερωτό παγόβουνο, ενώ οι κινήσεις του τάραζαν την επιφάνεια του νερού, σε σημείο που η ψηφιακή αφαίρεσή τους θα αποδεικνυόταν πολύ πιο μπελαλίδικη απ' ό,τι συνειδητοποιούσε ο νεαρός κύριος Κάνλιφ, που είχε προτείνει τη συγκεκριμένη λύση. Το ταίρι του κύκνου, εν τω μεταξύ, εξακολουθούσε να στέκει στην όχθη: κομπό, ατάραχο και πεισματικά εκτός κάδρου.

«Εντάξει τώρα;» ρώτησε η νύφη με φανερό εκνευρισμό.

«Είσαι πανέμορφη, μπουμπουκάκι μου», είπε ο πατέρας του γαμπρού, ο Τζέφρι, πίσω από τον φωτογράφο. Ακουγόταν ήδη ζαλισμένος από το ποτό. Οι γονείς του ζευγαριού, ο κουμπάρος και οι παράνυφες παρακολουθούσαν τα τεκταινόμενα από τη σκιά των γειτονικών δέντρων. Η μικρότερη παράνυφος, ένα νήπιο, χρειαζόταν να συγκρατηθεί για να μην πετάει βότσαλα στη λίμνη και πλέον γκρίνιαζε στη μητέρα της, που της μιλούσε ασταμάτητα με έναν εκνευριστικό ψίθυρο.

«Εντάξει τώρα;» ρώτησε και πάλι η Ρόμπιν, προσπερνώντας το σχόλιο του πεθερού της.

«Κοντεύουμε», απάντησε ο φωτογράφος ψέματα. «Γύρισε λίγο περισσότερο προς το μέρος του, Ρόμπιν. Αυτό είναι. Να δω όμορφα, πλατιά χαμόγελα. Πλατιά χαμόγελα, τώρα!»

Το ζευγάρι ανάδινε μια ένταση, η οποία δεν μπορούσε να αποδοθεί πλήρως στις δυσκολίες που παρουσίαζε η συγκεκριμένη φωτογραφία. Αυτό βέβαια άφηγε παντελώς αδιάφορο τον φωτογράφο. Δεν ήταν σύμβουλος γάμου. Ήξερε περιπτώσεις ζευγαριών που είχαν αρχίσει να ωρύνονται, ενώ εκείνος μετρούσε ακόμη την ένταση του φωτισμού. Μια νύφη είχε σηκωθεί και είχε φύγει από τη δεξίωση. Εξακολουθούσε να έχει στο αρχείο του, προς τέρψη των φίλων του, μια θολή φωτογραφία από το 1998, στην οποία είχε απαθανάτισει τον γαμπρό να κουτουλάει τον κουμπάρο.

Παρότι οι νεόνυμφοι ήταν ωραιότατοι, ο φωτογράφος δεν τους έδινε σοβαρές πιθανότητες να στεριώσουν. Εκείνη η μακριά ουλή στο μπράτσο της νύφης τον είχε ενοχλήσει από την πρώτη στιγμή. Έβρισκε το όλο σκηνικό δυσοίωνο και αποκρουστικό.

«Εντάξει, το αφήνουμε», είπε ξαφνικά ο γαμπρός, παίρνοντας τα χέρια του από τη Ρόμπιν. «Αρκετές φωτογραφίες βγάλαμε ήδη, καλά δε λέω;»

«Σταθείτε, σταθείτε, έρχεται κι ο άλλος!» είπε ο φωτογράφος χολωμένος.

Καθώς ο Μάθιου άφηγε τη Ρόμπιν, ο κύκνος που καθόταν μέχρι τότε στην πέρα όχθη άρχισε να διασχίζει τη βαθυπράσινη λίμνη, κολυμπώντας προς το ταίρι του.

«Λες και το κάνουν επίτηδες, τα βρομόπουλα, ε, Λίντα;» σχολίασε ο Τζέφρι, χαχανίζοντας στη μητέρα της νύφης. «Άτιμα πλάσματα».

«Δεν έχει σημασία», είπε η Ρόμπιν όπως ανασήκωνε το μακρύ της φόρεμα από τα παπούτσια της, που τα τακούνια τους ήταν κάπως χαμηλά. «Είμαι σίγουρη πως κάποια καλή φωτογραφία βγάλαμε».

Με αποφασιστικό βήμα έφυγε από τη συστάδα των δέντρων και βρέθηκε στο εκτυφλωτικό φως του ήλιου, διασχίζοντας το

γρασίδι που κατέληγε στο κάστρο του 17ου αιώνα, όπου οι περισσότεροι από τους καλεσμένους είχαν συγκεντρωθεί ήδη πίνοντας σαμπάνια, ενώ απολάμβαναν τη θέα των κήπων του ξενοδοχείου.

«Μου φαίνεται πως την πονάει το χέρι της», είπε η μητέρα της νύφης στον πατέρα του γαμπρού.

Τρίχες την πονάει, σκέφτηκε ο φωτογράφος, νιώθοντας κάποια παγερή ικανοποίηση. *Τσακώθηκαν στο αμάξι.*

Το ζευγάρι έδειχνε αρκετά ευτυχισμένο κάτω από το σύννεφο κομφετί που είχε συνοδέψει την αποχώρησή του από την εκκλησία, όμως φτάνοντας στο ξενοδοχείο, είχαν τη σφιγμένη έκφραση ανθρώπων που με το ζόρι συγκρατούσαν την οργή τους.

«Μη σε νοιάζει, θα της περάσει. Ένα ποτάκι κι όλα θα στρώσουν», σχολίασε με σιγουριά ο Τζέφρι. «Άντε, Ματ, τράβα να της κάνεις παρέα».

Ο Μάθιου είχε πάρει ήδη στο κατόπι τη σύζυγό του, καλύπτοντας με άνεση την απόσταση που τους χώριζε, καθώς εκείνη διέσχιζε το γκαζόν ισορροπώντας πάνω στις γόβες της. Η υπόλοιπη συντροφιά ακολουθούσε, με τα φορέματα των παράνυφων, φτιαγμένα από σιφόν στο πράσινο της μέντας, να ανεμίζουν στο θερμό αεράκι.

«Ρόμπιν, πρέπει να μιλήσουμε».

«Ορίστε, σε ακούω».

«Στάσου μια στιγμή».

«Έτσι και σταθώ, θα μας προλάβει όλο το σόι».

Ο Μάθιου έριξε μια κλεφτή ματιά πίσω του. Είχε δίκιο.

«Ρόμπιν...»

«Μην ακουμπάς το μπράτσο μου!»

Το τραύμα της πονούσε από τη ζέστη. Η Ρόμπιν ήθελε να βρει τον σάκο που περιείχε τον στέρεο ελαστικό επίδεσμο, όμως ο σάκος μάλλον είχε μεταφερθεί ήδη στη γαμήλια σουίτα, όπου τέλος πάντων βρισκόταν αυτή.

Το πλήθος των καλεσμένων που έστεκε στη σκιά του ξενοδοχείου είχε αρχίσει να διακρίνεται καθαρότερα. Τις γυναίκες ήταν

εύκολο να τις αναγνωρίσεις από τα καπέλα τους. Η θεία Σου, από την πλευρά του Μάθιου, φορούσε ένα μπλε ηλεκτρικό πράγμα, πελώριο σαν τροχό κάρου, η νύφη της Ρόμπιν, η Τζένι, είχε στο κεφάλι της ένα εντυπωσιακό σύνολο από κίτρινα φτερά. Οι άντρες, πάλι, χάνονταν στην ομοιομορφία των σκούρων κοστούμιών τους. Ήταν αδύνατο να καταλάβει κανείς από αυτή την απόσταση αν ανάμεσά τους βρισκόταν ο Κόρμοραν Στράικ.

«Θα σταματήσεις κάποια στιγμή;» είπε ο Μάθιου, καθώς είχαν αφήσει πολύ πίσω τους συγγενείς, που προχωρούσαν ακολουθώντας τον ρυθμό της μικρής ανιψιάς του.

Η Ρόμπιν κοντοστάθηκε.

«Κάπως μου φάνηκε όταν τον είδα, αυτό είναι όλο», είπε ο Μάθιου επιφυλακτικά.

«Να υποθέσω πως νόμιζες ότι θα εισέβαλλε στην εκκλησία ενώ είχε ξεκινήσει η τελετή, γκρεμίζοντας τις ανθοστήλες;» ρώτησε η Ρόμπιν.

Ο Μάθιου θα μπορούσε να μην είχε δώσει σημασία σ' αυτή την απάντηση, αν δε μεσολαβούσε εκείνο το χαμογέλο που προσπαθούσε να πνίξει η Ρόμπιν. Δεν μπορούσε να ξεχάσει τη χαρά της, όταν ο τέως εργοδότης της εμφανίστηκε στον γάμο τους. Αναρωτήθηκε αν θα κατάφερε κάποια στιγμή να προσπεράσει το γεγονός πως η Ρόμπιν είχε πει το «Δέχομαι» με το βλέμμα της καρφωμένο πάνω στην πελώρια, κακάσχημη, ανοικονόμητη μορφή του Κόρμοραν Στράικ, αντί να κοιτάζει τον άνθρωπο που είχε μόλις παντρευτεί. Σίγουρα όλοι οι καλεσμένοι είχαν δει το πόσο πλατιά τού χαμογέλασε.

Εν τω μεταξύ, οι συγγενείς τους είχαν αρχίσει και πάλι να μειώνουν τη μεταξύ τους απόσταση. Ο Μάθιου έπιασε τη Ρόμπιν προσεκτικά από το μπράτσο, έτσι που τα δάχτυλά του βρισκόνταν σε απόσταση εκατοστών από το τραύμα που είχε προκαλέσει το μαχαίρι, και την έσπρωξε να προχωρήσει. Τον ακολούθησε πρόθυμα, όμως είχε την υποψία πως αυτό συνέβαινε επειδή ήλπιζε πως πλησίαζε στο σημείο όπου βρισκόταν ο Στράικ.

«Στο αυτοκίνητο, αυτό που είπα είναι πως αν θέλεις να πιώσεις και πάλι δουλειά στο γραφείο του...»

«...είμαι “τελείως θύμα”», συμπλήρωσε η Ρόμπιν.

Εν τω μεταξύ, οι άντρες που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι στη βεράντα είχαν αρχίσει να διακρίνονται, όμως η Ρόμπιν δεν μπορούσε να εντοπίσει πουθενά τον Στράικ. Και ήταν μεγάλος σωματός. Κανονικά, θα έπρεπε να μπορεί να τον ξεχωρίσει ακόμη και ανάμεσα στα αδέρφια και στους θείους της, που είχαν όλοι τους πάνω από ένα και ογδόντα ύψος. Η διάθεσή της, που είχε εκτιναχτεί στα ύψη με την εμφάνιση του Στράικ, κατακρημνίστηκε σαν νεοσσός μουσκεμένος από τη βροχή. Πρέπει να είχε φύγει μετά τον γάμο, προτιμώντας να μην επιβιβαστεί στο λεωφορείο που μετέφερε τους καλεσμένους στο ξενοδοχείο. Η σύντομη εμφάνισή του είχε αποτελέσει μια συμβολική κίνηση, τίποτε περισσότερο. Δεν είχε έρθει για να την προσλάβει ξανά, απλώς ήθελε να τη συγχαρεί για το νέο στάδιο της ζωής της.

«Κοίτα», είπε ο Μάθιου πιο ζεστά. Η Ρόμπιν ήξερε πως και εκείνος είχε στρέψει το βλέμμα του στο πλήθος, είχε διαπιστώσει την απουσία του Στράικ και είχε καταλήξει στο ίδιο συμπέρασμα. «Αυτό που προσπάθησα να πω στο αυτοκίνητο πολύ απλά ήταν το εξής: από εσένα εξαρτάται το τι θα κάνεις, Ρόμπιν. Αν ήθελε –αν θέλει– να επιστρέψεις, λογικό είναι να ανησυχώ, για όνομα του Θεού. Η δουλειά στο γραφείο του, άλλωστε, δεν αποδείχτηκε ιδιαίτερα ασφαλής, έτσι δεν είναι;»

«Όχι», συμφώνησε η Ρόμπιν, ενώ ένιωθε το τραύμα από το μαχαίρι να πάλλεται. «Δεν ήταν ασφαλής».

Στράφηκε προς τους γονείς της και τους υπόλοιπους συγγενείς, περιμένοντάς τους να τους προλάβουν. Η γλυκιά, γαργαλιστική μυρωδιά του ζεστού γρασιδιού κατέκλυσε τα ρουθούνια της, καθώς ο ήλιος ζέσταινε τους ακάλυπτους ώμους της.

«Θες να πας στη θεία Ρόμπιν;» είπε η αδελφή του Μάθιου.

Η μικρούλα Γκρέις βούτηξε υπάκουα το τραυματισμένο χέρι της Ρόμπιν και κρεμάστηκε από αυτό, προκαλώντας μια τσιρίδα πόνου.

«Αχ, λυπάμαι πολύ, Ρόμπιν... Γκρέις, άφησε τη θεία σου...»

«Σαμπάνια!» αναφώνησε ο Τζέφρι. Πέρασε το μπράτσο του γύρω από τους ώμους της Ρόμπιν και την ανάγκασε να στραφεί

προς το πλήθος που περίμενε με ανυπομονησία την άφιξη των νεόνυμφων.

Οι αντρικές τουαλέτες ήταν, όπως περίμενε ο Κόρμοραν Στράικ από αυτό το πολυτελές επαρχιακό ξενοδοχείο, άοσμες και πεντακάθαρες. Ευχήθηκε να μπορούσε να είχε φέρει μια μπίρα στη δροσερή, ήσυχη τουαλέτα, όμως μια τέτοια κίνηση ενδεχομένως να είχε ενισχύσει την εντύπωση πως ήταν κάποιου είδους αμετανόητος αλκοολικός που είχε βγει με εγγύηση από τη φυλακή προκειμένου να παραστεί στον γάμο. Άλλωστε, το προσωπικό στη ρεσεψιόν είχε δεχτεί τις διαβεβαιώσεις του πως ήταν καλεσμένος στον γάμο των Κάνλιφ και Έλακοτ με ελάχιστα συγκαλυμμένο σκεπτικισμό.

Ακόμη κι όταν δεν έφερε σημάδια από τραύματα, ο Στράικ είχε την τάση να προκαλεί ανησυχία στους άλλους, δεδομένου ότι ήταν μεγαλόσωμος, μελαχρινός, με δύσθυμο ύφος από φυσικού του και γενικά με όψη πυγμάχου. Εκείνη τη μέρα έδειχνε λες και είχε μόλις κατεβεί από το ρινγκ. Η μύτη του ήταν σπασμένη, μπλαβιά και πρησμένη, διπλάσια σε σχέση με το κανονικό της μέγεθος, και τα δύο του μάτια μαυρισμένα και πρησμένα, ενώ το ένα του αυτί ήταν κατακόκκινο, όπου ξεχώριζαν τα πρόσφατα μαύρα ράμματα. Τουλάχιστον το τραύμα από το μαχαίρι κατά μήκος της παλάμης του που το έκρυβαν οι επίδεσμοι, έστω κι αν και το καλό του κοστούμι ήταν τσαλακωμένο και κουβαλούσε έναν λεκέ από κρασί, από την τελευταία φορά που το είχε φορέσει. Το καλύτερο που θα μπορούσε να πει κανείς για την εμφάνισή του ήταν πως είχε καταφέρει να βρει δυο ίδια παπούτσια, προτού πάρει τον δρόμο για το Γιόρκσιρ.

Χασμουρήθηκε, έκλεισε τα πονεμένα μάτια του και έγειρε το κεφάλι του για λίγο πάνω στο κρύο διαχωριστικό. Ήταν τόσο κουρασμένος, ώστε άνετα τον έπαιρνε ο ύπνος εκεί μέσα, καθισμένος στην τουαλέτα. Έπρεπε να βρει τη Ρόμπιν όμως και να της ζητήσει –να την ικετέψει, αν χρειαζόταν– να τον συγχωρήσει που την απέλυσε και να επιστρέψει στη δουλειά. Του φάνηκε πως διέκρινε ειλικρινή χαρά στο πρόσωπό της, όταν τα βλέμματά τους

διασταυρώθηκαν στην εκκλησία. Οπωσδήποτε του είχε χαμογελάσει πλατιά καθώς περνούσε από μπροστά του, στηριγμένη στο μπράτσο του Μάθιου, αποχωρώντας από την εκκλησία, οπότε κι εκείνος είχε διασχίσει γρήγορα το νεκροταφείο προκειμένου να ζητήσει από τον φίλο του τον Σάνκερ, που είχε αποκοιμηθεί στο πάρκινγκ, μέσα στη Mercedes που είχε δανειστεί για το ταξίδι, να ακολουθήσει το λεωφορείο που θα μετέφερε τους καλεσμένους στον χώρο της γαμήλιας δεξίωσης.

Ο Στράικ δεν είχε καμία διάθεση να μείνει για το γεύμα και για τους λόγους: δεν είχε απαντήσει στην πρόσκληση που είχε λάβει προτού απολύσει τη Ρόμπιν. Το μόνο που ήθελε ήταν λίγα λεπτά για να της μιλήσει, όμως μέχρι στιγμής κάτι τέτοιο είχε σταθεί αδύνατο. Είχε ξεχάσει πώς ήταν οι γάμοι. Καθώς αναζητούσε τη Ρόμπιν στην πολύβουη βεράντα, συνειδητοποίησε με αμηχανία πως όλα τα βλέμματα ήταν στραμμένα με περιέργεια πάνω του. Αρνήθηκε τη σαμπάνια που του προσφέρθηκε, ποτό που αντιπαθούσε, και κατέφυγε στο μπαρ αναζητώντας μια μπύρα. Ένας νεαρός άντρας με σκούρα μαλλιά, που έμοιαζε στη Ρόμπιν γύρω από το στόμα και στο μέτωπο, τον είχε ακολουθήσει, σέρνοντας πίσω του ένα σμάρι από νεαρά άτομα, όλα τους με το ίδιο ύφος του μόλις συγκρατημένου ενθουσιασμού.

«Ο Στράικ είσαι, ναι;» ρώτησε ο νεαρός άντρας.

Ο ντετέκτιβ το παραδέχτηκε.

«Μάρτιν Έλακοτ», είπε ο άλλος. «Είμαι ο αδελφός της Ρόμπιν».

«Χαίρω πολύ», είπε ο Στράικ σηκώνοντας το μπανταρισμένο χέρι του, προκειμένου να δείξει πως δεν μπορούσε να ανταλλάξει μιαν ανώδυνη χειραψία. «Πού βρίσκεται τώρα, ξέρεις;»

«Έχει πάει στη φωτογράφιση», είπε ο Μάρτιν. Έδειξε το iPhone που κρατούσε στο άλλο του χέρι. «Είσαι πρώτο θέμα στις ειδήσεις. Έπιασες τον Αντεροβγάλτη του Σάκλγουελ».

«Α», έκανε ο Στράικ. «Ναι».

Παρά τα τραύματα από το μαχαίρι στην παλάμη και στο αυτί του, αισθανόταν λες και τα βίαια γεγονότα πριν από δώδεκα ώρες είχαν συμβεί εδώ και καιρό. Η αντίθεση ανάμεσα στο άθλιο

κρησφύγετο όπου είχε στριμώξει τον δολοφόνο και σ' αυτό το τετραάστερο ξενοδοχείο ήταν τόσο χτυπητή, ώστε έμοιαζαν βγαλμένα από διαφορετικές πραγματικότητες.

Μια γυναίκα, που το τρικουάζ καπέλο της έτρεμε πάνω στα λευκόξανθα μαλλιά της, εμφανίστηκε εκείνη την ώρα στο μπαρ. Κρατούσε επίσης ένα κινητό και τα μάτια της ανεβοκατέβαιναν γρήγορα, αντιπαραβάλλοντας τον ζωντανό Στράικ με τη φωτογραφία του που το δίχως άλλο κάλυπτε την οθόνη της.

«Συγγνώμη, πρέπει να πάω στην τουαλέτα», είπε ο Στράικ στον Μάρτιν κι απομακρύνθηκε, πριν προλάβει να τον πλησιάσει κι άλλος. Αφού πέρασε μπροστά από το πάντα καχύποπτο προσωπικό της ρεσεψιόν, κατέληξε να βρει καταφύγιο στις τουαλέτες.

Χασμουρήθηκε ξανά κι έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Η Ρόμπιν το δίχως άλλο θα πρέπει να είχε ξεμπερδέψει με τις φωτογραφίες τώρα πια. Με έναν μορφασμό πόνου, καθώς η επίδραση από τα παυσίπονα που του είχαν δώσει στο νοσοκομείο είχε περάσει εδώ και ώρα, ο Στράικ σηκώθηκε, τράβηξε τον σύρτη και επέστρεψε για να πάρει τη θέση του ανάμεσα στους καλεσμένους, που συνέχιζαν να τον χαζεύουν με το στόμα ανοιχτό.

Στη μια γωνιά της άδειας σάλας είχε πάρει θέση ένα κουαρτέτο εγχόρδων. Άρχισαν να παίζουν την ώρα που οι νεόνυμφοι και οι συγγενείς τους παρατάσσονταν σε μια σειρά προκειμένου να υποδεχτούν τους καλεσμένους, πράγμα που η Ρόμπιν υπέθετε πως είχε συμφωνηθεί κάποια στιγμή στην πορεία των ετοιμασιών για τον γάμο. Είχε εκχωρήσει τόσο πολλές αρμοδιότητες για την οργάνωση της συγκεκριμένης ημέρας, ώστε διαρκώς ερχόταν αντιμέτωπη με τέτοιου είδους μικρές εκπλήξεις. Είχε ξεχάσει, λόγου χάρη, πως είχαν συμφωνήσει να βγάλουν φωτογραφίες στο ξενοδοχείο και όχι στην εκκλησία. Αν δεν είχαν φύγει σαν κυνηγημένοι αμέσως μετά το μυστήριο, ίσως και να της είχε δοθεί η ευκαιρία να μιλήσει στον Στράικ και να του ζητήσει –να τον ικετέψει στην ανάγκη– να την προσλάβει και πάλι. Όμως εκείνος είχε φύγει χωρίς να της μιλήσει, με αποτέλεσμα η Ρόμπιν

να αναρωτιέται αν είχε το σθένος, ή την ταπεινότητα, να πάει να τον βρει και να τον παρακαλέσει για τη δουλειά της.

Ο χώρος έμοιαζε σκοτεινός, σε σύγκριση με τη λαμπρότητα των ηλιόλουστων κήπων. Ήταν επενδυμένος με ξύλο, με κουρτίνες κεντητές και ελαιογραφίες πλαισιωμένες από επίχρυσες κορνίζες. Το άρωμα από τα λουλούδια που στόλιζαν τον χώρο απλωνόταν βαρύ στην ατμόσφαιρα, τα ποτήρια και τα μαχαιροπίρουνα άστραφταν πάνω στα χιονόλευκα τραπεζομάντιλα. Το κουαρτέτο εγχόρδων, που ακουγόταν υπερβολικά δυνατά μέσα σ' εκείνο τον άδειο χώρο, σύντομα πνίγηκε από τους ήχους που έκαναν οι καλεσμένοι καθώς μαζεύονταν απ' έξω, συνέρρεαν στην είσοδο, συζητούσαν και γελούσαν, έχοντας καταναλώσει ήδη ικανές ποσότητες σαμπάνιας και μπίρας.

«Άντε, ξεκινάμε!» βρυχήθηκε ο Τζέφρι, που έμοιαζε να απολαμβάνει εκείνη την ημέρα περισσότερο απ' οποιονδήποτε άλλον. «Αμολήστε τους!»

Αν ζούσε η μητέρα του Μάθιου, η Ρόμπιν αμφέβαλλε για το κατά πόσο ο Τζέφρι θα μπορούσε να εκφράσει ανοιχτά τη χαρά του. Η μακαρίτισσα κυρία Κάνλιφ κατέφευγε συχνά σε ψυχρές, λοξές ματιές και σκουντήματα, έχοντας διαρκώς τον νου της για τυχόν εκδηλώσεις ασυγκράτητου συναισθηματισμού. Η αδελφή της κυρίας Κάνλιφ, η Σου, ήταν από τις πρώτες στην ουρά που σχηματίζαν οι καλεσμένοι, δείχνοντας όμως μια υποψία αγωνιάς, καθώς είχε θελήσει να καθίσει στο τραπέζι των νεόνυμφων, αλλά είχε στερηθεί αυτό το προνόμιο.

«Πώς είσαι, Ρόμπιν;» ρώτησε φιλώντας τον αέρα κοντά στο αυτί της Ρόμπιν. Η Ρόμπιν αισθανόταν χάλια, απογοήτευση και τύψεις που δεν ήταν τρισευτυχισμένη, και ξαφνικά διαισθάνθηκε πόσο πολύ την αντιπαθούσε αυτή η γυναίκα, η θεία του άντρα της. «Θαυμάσιο το νυφικό», σχολίασε η θεία Σου, έχοντας στρέψει ήδη το βλέμμα της στον γοητευτικό Μάθιου.

«Μακάρι να ήταν εδώ η μητέρα σου...» άρχισε να λέει, κι αμέσως, μ' ένα πνιχτό επιφώνημα, κόλλησε το πρόσωπό της πάνω στο μαντίλι που κρατούσε έτοιμο στο χέρι της.

Στο μεταξύ, περνούσαν στην αίθουσα κι άλλοι φίλοι και συγ-

γενείς, όλο χαμόγελα, φιλιά και χειραψίες. Ο Τζέφρι επέμενε να καθυστερεί την ουρά, καθώς έπνιγε στην αγκαλιά του οποιονδήποτε δεν αντιστεκόταν ενεργά.

«Τελικά, ήρθε κι αυτός», σχολίασε η αγαπημένη ξαδέλφη της Ρόμπιν, η Κέιτι. Κανονικά, θα συγκαταλεγόταν στις παράνυμφες, αν δε βρισκόταν σε κάτι παραπάνω από προχωρημένη εγκυμοσύνη. Θεωρητικά, ήταν να γεννήσει εκείνη τη μέρα. Η Ρόμπιν απορούσε πώς κατάφερε να περπατάει ακόμη. Η κοιλιά της ήταν σκληρή σαν καρπούζι, έτσι όπως έγειρε προς το μέρος της για να τη φιλήσει.

«Ποιος ήρθε;» ρώτησε η Ρόμπιν, καθώς η Κέιτι έκανε ένα βήμα στο πλάι για να αγκαλιάσει τον Μάθιου.

«Το αφεντικό σου. Ο Στράικ. Ο Μάρτιν τον περικύκλωσε με την παρέα του νωρίτερα στο...»

«Εδώ πέρα κάθεται, νομίζω, Κέιτι», είπε ο Μάθιου δείχνοντας ένα τραπέζι στο κέντρο της αίθουσας. «Φαντάζομαι ότι θα θες να καθίσεις, να ξεκουράσεις τα πόδια σου, με τόση ζέστη που κάνει, σωστά;»

Η Ρόμπιν μετά βίας αντιλήφθηκε το πέρασμα αρκετών ακόμη καλεσμένων από μπροστά της. Απαντούσε στην τύχη στις ευχές τους, με το βλέμμα της διαρκώς να στρέφεται προς την είσοδο όπου σχηματίζαν ουρά οι καλεσμένοι. Να εννοούσε άραγε η Κέιτι πως ο Στράικ βρισκόταν εδώ, στο ξενοδοχείο; Την είχε ακολουθήσει μετά την εκκλησία; Ετοιμαζόταν να κάνει την εμφάνισή του; Πού κρυβόταν τόση ώρα; Τον είχε αναζητήσει παντού, στη βεράντα, στους διαδρόμους, στο μπαρ. Οι ελπίδες της αναπτρώθηκαν κι αμέσως μετά μαράζωσαν. Μήπως ο Μάρτιν, πασίγνωστος για την έλλειψη τακτ που τον διέκρινε, είχε καταφέρει να τον διώξει; Τότε υπενθύμισε στον εαυτό της πως ο Στράικ δεν ήταν άνθρωπος τόσο ντελικάτος, οπότε οι ελπίδες της φούντωσαν ξανά, κι όσο μέσα της εξελισσόταν αυτή η τραμπάλα μεταξύ προσμονής και φόβου, ήταν αδύνατο να προσποιηθεί τα συναισθήματα εκείνα που θα συνόδευαν μια πιο συμβατική γαμήλια ημέρα, την απουσία των οποίων ήταν βέβαιη πως αντιλαμβανόταν ο Μάθιου, κι αυτό τον εκνεύριζε.

«Μάρτιν!» αναφώνησε η Ρόμπιν όλο χαρά, μόλις εμφανίστηκε ο μικρός της αδελφός, έχοντας ήδη κατεβάσει τουλάχιστον τρεις μπίρες παραπάνω απ' ό,τι θα έπρεπε, συντροφιά με τους φίλους του.

«Φαντάζομαι πως το ήξερες ήδη, ε;» είπε ο Μάρτιν, θεωρώντας δεδομένο πως κάτι τέτοιο ίσχυε. Κρατούσε το κινητό του στο χέρι. Είχε κοιμηθεί στο σπίτι ενός φίλου το προηγούμενο βράδυ, ώστε να είναι διαθέσιμο το δωμάτιό του για τη φιλοξενία συγγενών που είχαν έρθει από τον νότο.

«Τι να ήξερα;»

«Πως έπιασε τον Αντεροβγάλη χτες τη νύχτα».

Ο Μάρτιν έστρεψε την οθόνη προς το μέρος της, για να της δείξει την ανάρτηση. Η Ρόμπιν σάστισε, μόλις διάβασε ποιος ήταν τελικά ο Αντεροβγάλης. Η μαχαιριά που της είχε καταφέρει ο άντρας αυτός εξακολουθούσε να πονάει στο μπράτσο της.

«Είναι ακόμη εδώ;» ρώτησε η Ρόμπιν, αφήνοντας κατά μέρος κάθε προσπάθεια να κρύψει το ενδιαφέρον της. «Ο Στράικ, θέλω να πω. Σου είπε ότι θα έμενε για τη δεξίωση, Μαρτ;»

«Για όνομα του Θεού», μουρμούρισε ενοχλημένος ο Μάθιου.

«Συγγνώμη», είπε ο Μάρτιν, που αντιλήφθηκε τον εκνευρισμό του Μάθιου. «Καθυστερώ τον κόσμο».

Απομακρύνθηκε μαγκωμένος. Η Ρόμπιν γύρισε να κοιτάξει τον Μάθιου και είδε, λες και τα μάτια της ήταν θερμικές κάμερες, τις ενοχές να ακτινοβολούν γύρω του.

«Το ήξερες», είπε ανταλλάσσοντας αφηρημένα χειραψία με μια θεία των πεθερικών της, που είχε γείρει προς το μέρος της περιμένοντας ένα φιλί από τη νύφη.

«Τι ήξερα;» έκανε εκείνος νευρικά.

«Πως ο Στράικ είχε πιάσει...»

Όμως πλέον ήταν υποχρεωμένη να στρέψει την προσοχή της στον παλιό φίλο του Μάθιου από το πανεπιστήμιο και νυν συνάδελφο, τον Τομ, που είχε έρθει με την αρραβωνιαστικιά του, τη Σάρα. Μετά βίας άκουσε τι της είπε ο Τομ, καθώς είχε τον νου της διαρκώς στην πόρτα, όπου ήλπιζε πως θα έβλεπε τον Στράικ.

«Το ήξερες», επανέλαβε η Ρόμπιν, μόλις απομακρύνθηκαν ο

Τομ και η Σάρα. Ακολούθησε νέα παύση. Ο Τζέφρι είχε συναντήσει έναν ξάδελφο από τον Καναδά. «Έτσι δεν είναι;»

«Κάτι πήρε το αυτί μου στις ειδήσεις, πρόλαβα το ρεπορτάζ στα τελειώματα σήμερα το πρωί», μουρμούρισε ο Μάθιου. Η έκφραση του προσώπου του σκλήρυνε καθώς κοίταζε πάνω από το κεφάλι της Ρόμπιν, προς την είσοδο. «Ορίστε, ήρθε. Πραγματοποιήθηκε η ευχή σου».

Η Ρόμπιν στράφηκε προς τα εκεί. Ο Στράικ μόλις είχε σκύψει ελαφρά για να διαβεί το κατώφλι, το ένα του μάτι ήταν γκριζό και μπλάβο πάνω από το αξύριστο πρόσωπό του, το ένα αντί προησμένο και πιασμένο με ράμματα. Σήκωσε το μπανταρισμένο χέρι του, μόλις διασταυρώθηκαν τα βλέμματά τους, και επιχείρησε να χαμογελάσει δειλά, προσπάθεια που κατέληξε σε μορφασμό πόνου.

«Ρόμπιν», είπε ο Μάθιου. «Άκου, θέλω...»

«Μισό λεπτό», είπε εκείνη με μια χαρά που απουσίαζε αισθητά από τη φωνή της όλη μέρα.

«Πριν του μιλήσεις, θέλω να σου πω...»

«Ματ, σε παρακαλώ, δεν μπορεί να περιμένει;»

Κανείς από την οικογένεια δεν είχε διάθεση να κρατήσει τον Στράικ μπροστά του περισσότερο από το απολύτως απαραίτητο, καθώς ο τραυματισμός του σήμαινε πως δεν μπορούσε να ανταλλάξει χειραψία. Προχωρούσε με το μπανταρισμένο χέρι υψωμένο μπροστά του σαν δικαιολογία, καθώς έσερνε τα βήματά του κατά μήκος της γραμμής. Ο Τζέφρι τον κοίταξε αγριεμένος, ενώ ακόμη και η μητέρα της Ρόμπιν, που τον είχε συμπαθήσει στη μοναδική προηγούμενη συνάντησή τους, δεν κατάφερε να του χαμογελάσει, όταν τη χαιρέτησε με το όνομά της. Όλοι οι καλεσμένοι στην αίθουσα δεξιώσεων έδειχναν να παρακολουθούν.

«Δε χρειαζόταν να κάνεις τόσο δραματική είσοδο», είπε η Ρόμπιν χαμογελώντας, καθώς παρατηρούσε το προησμένο του πρόσωπο, όταν με τα πολλά στάθηκε μπροστά της. Εκείνος ανταπέδωσε το πλατύ χαμόγελο, κι ας του ήταν επώδυνο: το ταξίδι τριακοσίων είκοσι χιλιομέτρων που τόσο άκριτα είχε κάνει άξιζε την ταλαιπωρία τελικά, αρκεί που την έβλεπε να του χαμογελάει έτσι.

«Όρμησες μέσα στην εκκλησία. Θα μπορούσες απλώς να είχες τηλεφωνήσει».

«Ναι, συγγνώμη που γκρέμισα εκείνα τα λουλούδια», είπε ο Στράικ, περιλαμβάνοντας και τον ξιτισμένο Μάθιου στην απολογία του. «Τηλεφώνησα, όμως...»

«Δεν είχα το κινητό μου ανοιχτό σήμερα», είπε η Ρόμπιν, συνειδητοποιώντας ότι καθυστερούσε την ουρά, όμως αυτό της ήταν πλέον ολότελα αδιάφορο. «Προχωρήστε, θα σας δούμε σε λίγο», είπε όλο χαρά στην προϊσταμένη του Μάθιου, μια ψηλή κοκκινομάλλα.

«Όχι, τηλεφώνησα... κάτσε να δεις, πριν από δύο ημέρες, σωστά;» επέμεινε ο Στράικ.

«Τι;» έκανε η Ρόμπιν, καθώς ο Μάθιου αντάλλασε μαγκωμένος μερικά λόγια με την Τζεμάιμα.

«Ναι, δυο-τρεις φορές», είπε ο Στράικ. «Άφησα και μήνυμα».

«Εγώ δεν είδα καμία αναπάντητη», είπε η Ρόμπιν, «ούτε μήνυμα».

Οι ομιλίες, τα κουνουνίσματα και τα συρσίματα που προκαλούσαν οι πάνω από εκατό καλεσμένοι, αλλά και οι διακριτικές μελωδίες που έπαιζε το κουαρτέτο ξαφνικά έχασαν τη ζωντάνια τους, σαν να την είχε πλακώσει ένα πυκνό πέπλο, τέτοια ήταν η σαστισμάρα της.

«Πότε είπες... πότε ήταν... πριν από δύο ημέρες;»

Από τη στιγμή που έφτασε στο πατρικό της, το μυαλό της ήταν διαρκώς απασχολημένο με τις βαρετές προετοιμασίες του γάμου, όμως και πάλι κατάφερε να τσεκάρει το κινητό της συχνά, διακριτικά, ελπίζοντας πως ο Στράικ θα είχε τηλεφωνήσει ή θα είχε αφήσει κάποιο μήνυμα. Μόνη στο κρεβάτι, στη μία εκείνο το πρωί, είχε ανατρέξει στο πλήρες ιστορικό κλήσεων, με τη μάταιη ελπίδα πως θα εντόπιζε εκεί κάποια απόπειρα επικοινωνίας που της είχε ξεφύγει, όμως διαπίστωσε πως το ιστορικό είχε διαγραφεί. Καθώς είχε κοιμηθεί ελάχιστα εκείνες τις τελευταίες δύο εβδομάδες, είχε καταλήξει στο συμπέρασμα πως πάνω στην κούραση είχε κάνει κάποια γκάφα, είχε πατήσει το λάθος πλήκτρο και είχε διαγράψει το ιστορικό κατά λάθος...

«Δε θέλω να μείνω», μουρμούρισε ο Στράικ. «Απλώς ήθελα να σου πω ότι λυπάμαι και να σου ζητήσω να έρθεις...»

«Όχι, πρέπει να μείνεις», είπε εκείνη απλώνοντας το χέρι της, οπότε τον βούτηξε από το μπράτσο, λες και ετοιμαζόταν να το βάλει στα πόδια.

Η καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά και γρήγορα, ώστε αισθανόταν να της κόβεται η ανάσα. Ήξερε πως το πρόσωπό της είχε χλομάσει, ενώ το πολύβουο δωμάτιο έμοιαζε να ταλαντεύεται ολόγυρά της.

«Σε παρακαλώ, μείνε», είπε, συνεχίζοντας να τον κρατά σφιχτά από το μπράτσο, αδιαφορώντας για τον Μάθιου που κόντευε να εκραγεί δίπλα της. «Είναι ανάγκη να... θέλω να σου μιλήσω. Μαμά;» φώναξε.

Η Λίντα άφησε τη θέση της στη σειρά υποδοχής. Έμοιαζε να περιμένει εκείνο το κάλεσμα και δεν έδειχνε ευχαριστημένη.

«Σε παρακαλώ, μπορείς να βολέψεις τον Κόρμοραν σ' ένα τραπέζι;» είπε η Ρόμπιν. «Μήπως να τον έβαζες με τον Στίβεν και την Τζένι;»

Αγέλαστη, η Λίντα προπορεύτηκε, ακολουθούμενη από τον Στράικ. Στην ουρά περίμεναν ακόμη λίγοι καλεσμένοι για να συγχαρούν το ευτυχές ζεύγος. Η Ρόμπιν δεν είχε πια κουράγιο για χαμόγελα και τυπικές ευχαριστίες.

«Γιατί δε βρήκα τις κλήσεις του Κόρμοραν;» ρώτησε τον Μάθιου, την ώρα που ένας ηλικιωμένος άντρας έπαιρνε τον δρόμο προς τα τραπέζια, καθώς είχε περάσει από μπροστά τους χωρίς να τον καλωσορίσει ή να τον ευχαριστήσει κανείς.

«Αυτό προσπαθούσα να σου πω...»

«Γιατί δε βρήκα τις κλήσεις, Μάθιου;»

«Ρόμπιν, γίνεται να το συζητήσουμε αργότερα;»

Η αλήθεια ξεπρόβαλε μπροστά της τόσο ξαφνικά, ώστε της έκοψε την ανάσα.

«Εσύ διέγραψες το ιστορικό στο κινητό μου», είπε καθώς το μυαλό της περνούσε με γοργά άλματα από το ένα συμπέρασμα στο επόμενο. «Μου ζήτησες τον κωδικό, όταν γύρισα από την τουαλέτα, στο βενζινάδικο όπου κάναμε στάση». Οι δυο τελευταίοι

καλεσμένοι έριξαν μια ματιά στο πρόσωπο της νύφης και του γαμπρού και έσπευσαν να απομακρυνθούν, χωρίς να διεκδικήσουν στιγμή από τον χρόνο τους. «Εσύ πήρες το κινητό μου. Είπες πως το ήθελες για να τακτοποιήσεις μια εκκρεμότητα για το ταξίδι του μέλιτος. Άκουσες το μήνυμα;»

«Ναι», είπε ο Μάθιου. «Και το διέγραψα».

Η σιωπή που μέχρι τότε έμοιαζε να την πλακώνει, μετατράπηκε σε έναν στριγκό, μακρόσυρτο ήχο. Η Ρόμπιν ένιωσε να ζαλίζεται. Στεκόταν εκεί πέρα, χωμένη σ' εκείνο το ογκώδες λευκό φόρεμα που δεν της άρεσε, το νυφικό που είχε χρειαστεί να τροποποιήσει, καθώς ο γάμος είχε αναβληθεί μία φορά, εγκλωβισμένη σε αυτό το σημείο από τις υποχρεώσεις που της επέβαλλε η περίπτωση. Στην περιμέτρο του οπτικού της πεδίου χόρευαν εκατό θολά πρόσωπα. Οι καλεσμένοι πεινούσαν και περιέμεναν τη συνέχεια.

Το βλέμμα της εντόπισε τον Στράικ, που στεκόταν με την πλάτη στραμμένη προς το μέρος της, περιμένοντας δίπλα στη Λίντα, όση ώρα κανόνιζαν να τοποθετηθεί μία ακόμη καρέκλα στο τραπέζι του μεγάλου της αδελφού, του Στίβεν. Η Ρόμπιν φαντάστηκε τον εαυτό της να κινείται γοργά προς το μέρος του και να του λέει: «Πάμε να φύγουμε από εδώ». Τι θα συνέβαινε, αν το επιχειρούσε;

Οι γονείς της είχαν ξοδέψει χιλιάδες λίρες για τούτη την ημέρα. Η κατάμεστη αίθουσα περίμενε να πάρουν η νύφη και ο γαμπρός τις θέσεις τους στο τραπέζι της κορυφής. Πιο άσπρη κι από το νυφικό της, η Ρόμπιν ακολούθησε τον σύζυγό της στις θέσεις τους, ενώ η αίθουσα αντηχούσε από τα χειροκροτήματα.

Ο σχολαστικός σερβιτόρος έδειχνε αποφασισμένος να παρατείνει την αμηχανία του Στράικ. Δεν είχε άλλη επιλογή από το να στέκεται όρθιος, ορατός απ' όλα τα τραπέζια, όση ώρα περίμενε να τοποθετηθεί το σερβίτιο του. Η Λίντα, που ήταν σχεδόν τριάντα πόντους κοντύτερη από τον ντετέκτιβ, παρέμενε στο πλευρό του Στράικ, την ώρα που ο νεαρός άντρας αναλωνόταν σε ανεπαίσθητες μετακινήσεις του πιρουνιού για το επιδόρπιο και

έστρεφε το πιάτο, έτσι ώστε να ευθυγραμμίζεται τέλεια μ' εκείνα των διπλανών του. Απ' όσο μπορούσε να διακρίνει ο Στράικ το πρόσωπο της Λίντα, ελάχιστα δηλαδή, κάτω από εκείνο το ασημόχρωμο καπέλο που φορούσε του φαινόταν θυμωμένη.

«Ευχαριστώ πάρα πολύ», μπόρεσε να πει επιτέλους, καθώς ο σερβιτόρος έφευγε από τη μέση, όμως όπως έκανε να πιάσει την πλάτη της καρέκλας του, η Λίντα ακούμπησε ελαφρά την παλάμη της πάνω στο μανίκι του. Εκείνο το ανάλαφρο άγγιγμα θα μπορούσε να ήταν μέγκενη, καθώς το συνόδευε μία αύρα οργίλου μητρικού ενδιαφέροντος και θιγμένης φιλοξενίας. Η Λίντα θύμιζε εντυπωσιακά την κόρη της. Τα μαλλιά της, που είχαν αρχίσει να ασπρίζουν, ήταν κάποτε επίσης χρυσοκόκκινα, και τα φωτεινά γκριζογάλανα μάτια της τονίζονταν από το ασημί καπέλο.

«Τι γυρεύεις εδώ;» ρώτησε με σφιγμένα δόντια, ενώ γύρω της πηγαινοέρχονταν σερβιτόροι που μετέφεραν τα ορεκτικά. Τουλάχιστον η άφιξη του φαγητού είχε αποσπάσει την προσοχή των άλλων καλεσμένων. Ξεκίνησαν οι πρώτες συζητήσεις, καθώς η προσοχή των καλεσμένων στρεφόταν στο γεύμα που περιμέναμε να απολαύσουν εδώ και ώρα.

«Ήρθα να ζητήσω από τη Ρόμπιν να γυρίσει στο γραφείο».

«Την απέλυσες. Αυτό την πλήγωσε τρομερά».

Πολλά θα μπορούσε να είχε πει, απαντώντας σε αυτό το σχόλιο, όμως ο Στράικ επέλεξε να μην το κάνει, από σεβασμό για τα όσα σίγουρα υπέφερε η Λίντα, μόλις αντίκρισε το τραύμα από εκείνο το εικοσάποντο μαχαίρι.

«Τρεις φορές κατέληξε να δεχτεί επίθεση όσο εργαζόταν για σένα», είπε η Λίντα, που είχε αρχίσει να φουντώνει. «Τρεις φορές».

Ο Στράικ θα μπορούσε να απαντήσει στη Λίντα, ειλικρινά, πως αναγνώριζε την ευθύνη του μονάχα για την πρώτη από εκείνες τις επιθέσεις. Η δεύτερη είχε σημειωθεί όταν η Ρόμπιν αδιαφόρησε για τις ρητές εντολές του και η τρίτη ήταν αποτέλεσμα όχι μόνο της επιλογής της να τον παρακούσει, αλλά και να θέσει σε κίνδυνο την προσπάθεια διαλεύκανσης ενός φόνου και συγχρόνως ολοκλήρη την επιχείρησή του.

«Μάτι δεν κλείνει τόσο καιρό. Την έχω ακούσει πολλές φορές μέσα στη νύχτα...»

Τα μάτια της Λίντα γυάλιζαν υπερβολικά. Τον άφησε να καθίσει, όμως ψιθύρισε: «Εσύ δεν έχεις κόρη. Δεν μπορείς να καταλάβεις τι περάσαμε».

Πριν προλάβει ο Στράικ να βάλει σε μια σειρά τον εξουθενωμένο νου του, η γυναίκα είχε απομακρυνθεί φουριόζα προς το τραπέζι των νεόνυμφων. Το βλέμμα του Στράικ διασταυρώθηκε με εκείνο της Ρόμπιν, όπως καθόταν πάνω από το ανέγγιχτο ορεκτικό της. Τον κοίταζε με μια έκφραση αγωνίας, λες και φοβόταν πως θα σηκωνόταν να φύγει. Ο Στράικ σήκωσε ελαφρά τα φρύδια του και κάθισε βαρύς επιτέλους στη θέση του.

Μια μεγάλη σιλουέτα στα αριστερά του μετατοπίστηκε απειλητικά. Ο Στράικ γύρισε προς τα εκεί και βρέθηκε μπροστά σε δύο ακόμη μάτια σαν της Ρόμπιν, πάνω από ένα θεληματικό πιγούνι, στεφανωμένα από δυο πυκνά φρύδια.

«Εσύ πρέπει να είσαι ο Στίβεν», είπε ο Στράικ.

Ο μεγάλος αδελφός της Ρόμπιν απάντησε με ένα μουγκρητό, συνεχίζοντας να τον αγριοκοιτάζει. Ήταν και οι δυο τους μεγάλόσωμοι· ο αγκώνας του Στίβεν ακούμπησε ξυστά εκείνον του Στράικ όπως έκανε να πιάσει την μπίρα του. Οι υπόλοιποι καλεσμένοι στο τραπέζι κάρφωναν με το βλέμμα τους τον Στράικ. Εκείνος σήκωσε τη δεξιά του παλάμη, σαν σε άνευρο χαιρετισμό, καθώς θυμήθηκε πως το χέρι του ήταν μπανταρισμένο μόνον όταν το είδε και αισθάνθηκε πως τραβούσε ακόμη περισσότερο την προσοχή πάνω του.

«Γεια, είμαι η Τζένι, η γυναίκα του Στίβεν», είπε η καστανομάλλα με τους φαρδιούς ώμους που καθόταν στο πλευρό του Στίβεν. «Μου φαίνεται πως σου χρειάζεται αυτό».

Πέρασε μπροστά από το πιάτο του Στίβεν μιαν ανέγγιχτη μπίρα. Ο Στράικ αισθάνθηκε τόση ευγνωμοσύνη, ώστε θα μπορούσε να τη φιλήσει. Από σεβασμό στο σκυθρωπό βλέμμα του Στίβεν, περιορίστηκε σε ένα ειλικρινές «ευχαριστώ» και κατέβασε τη μισή μπίρα μονορούφι. Με την άκρη του ματιού του είδε την Τζένι να μουρμουράει κάτι στο αυτί του Στίβεν. Εκείνος γύρισε

και κοίταξε τον Στράικ καθώς ακουμπούσε το ποτήρι του στο τραπέζι, ξερόβηξε και με βαριά φωνή είπε:

«Με την ευκαιρία, συγχαρητήρια».

«Για ποιο πράγμα;» ρώτησε ο Στράικ απορημένος.

Η έκφραση του Στίβεν έχασε μια στάλα από την αυστηρότητά της.

«Που έπιασες εκείνο τον δολοφόνο».

«Α, ναι», είπε ο Στράικ όπως έπιανε το πιρούνι με το αριστερό του χέρι και κάρφωνε το ορεκτικό από σολομό. Το είχε καταβροχθίσει ήδη όλο, όταν παρατήρησε την Τζένι να γελάει, οπότε συνειδητοποίησε πως κανονικά έπρεπε να είχε φερθεί κομψότερα στο ντελικάτο πιάτο. «Συγγνώμη», μουρμούρισε. «Πείναγα πολύ».

Εν τω μεταξύ, ο Στίβεν τον παρατηρούσε με μια υποψία επιδοκimasίας.

«Όλο μόντρα, καλά δε λέω;» είπε παρατηρώντας τη τους που είχε μπροστά του. «Βασικά, αέρας είναι».

«Κόρμοραν», είπε η Τζένι, «θα μπορούσες να χαιρετήσεις τον Τζόνathan μια στιγμή; Αδελφός της Ρόμπιν είναι κι αυτός... να, εκεί πέρα».

Ο Στράικ κοίταξε προς την κατεύθυνση που του υπέδειξαν. Ένας λεπτός νεαρός άντρας, στα ίδια χρώματα με τη Ρόμπιν, σήκωσε με ενθουσιασμό το χέρι του από το διπλανό τραπέζι. Ο Στράικ ανταπέδωσε τον χαιρετισμό μαζεμένα, αμήχανα.

«Σαν να λέμε, τη θες πάλι στη δουλειά, ε;» ξεφούρνισε με τη μιά ο Στίβεν.

«Ναι», είπε ο Στράικ, «τη θέλω».

Περίμενε να έρθει αντιμέτωπος με κάποια οργισμένη αντίδραση, όμως ο Στίβεν αρκέστηκε σε έναν μακρόσυρτο αναστεναγμό.

«Μάλλον πρέπει να χαιρόμαι. Δεν την έχω δει πιο ευτυχισμένη απ' ό,τι τον καιρό που δούλευε σ' εσένα. Της τραβούσα άγριο δούλεμα, όταν ήμαστε παιδιά, που έλεγε πως ήθελε να γίνει αστυνομική», πρόσθεσε. «Το 'χω μετανιώσει», είπε καθώς παραλάμβανε μια δεύτερη μπίρα από τον σερβιτόρο και κατάφερε να κατεβάσει μια εντυπωσιακή ποσότητα, προτού συνελίξει.

«Γαΐδουρινά τής φερόμασταν, τώρα που το σκέφτομαι, και τελικά εκείνη... τι να λέμε, τα έχει καταφέρει κάπως καλύτερα σε σχέση με εμάς».

Το βλέμμα του Στίβεν στράφηκε προς το τραπέζι των νεόνυμφων, οπότε ο Στράικ, που ήταν καθισμένος με την πλάτη προς τα εκεί, θεώρησε πως τον έπαιρνε να ξεκλέψει μια ματιά. Η Ρόμπιν καθόταν βουβή, ούτε έτρωγε, ούτε μιλούσε στον Μάθιου.

«Όχι τώρα, ψηλέ», άκουσε τον Στίβεν να λέει, κι όπως γύρισε, είδε τον διπλανό του να απλώνει το γεροδεμένο μπράτσο του, σχηματίζοντας ένα τείχος ανάμεσα στον Στράικ και σε έναν από τους φίλους του Μάρτιν, που είχε σηκωθεί από τη θέση του και ήδη έσκυβε για να ρωτήσει κάτι τον Στράικ. Ο φίλος υποχώρησε ντροπιασμένος.

«Ευχαριστώ», είπε ο Στράικ όπως αποτελείωνε την μπίρα που του είχε προσφέρει η Τζένι.

«Κοίτα να το συνηθίσεις», είπε ο Στίβεν όπως χιμούσε στη μους που είχε μπροστά του, κάνοντάς τη μια χαψιά. «Έπιασε τον Αντεροβγάλη του Σάκλγουελ. Θα γίνεις διάσημος, ψηλέ».

Λένε πως τα πάντα μοιάζουν με κουβάρι, στον απόηχο ενός σοκ, όμως δεν ήταν έτσι για τη Ρόμπιν. Το δωμάτιο ολόγυρά της παρέμεινε σχεδόν επώδυνα ορατό, κάθε λεπτομέρειά του ολοκάθαρη: τα εκτυφλωτικά τετράγωνα που σχημάτιζε το φως όπως περνούσε μέσα από τις κουρτίνες των παραθύρων, η λαμπρότητα του καταγάλανου ουρανού, που έμοιαζε επισμαλτωμένος όπως απλωνόταν έξω από τα τζάμια, τα ολόλευκα τραπεζομάντιλα που καλύπτονταν από αγκώνες και ανάκατα ποτήρια, τα σταδιακά όλο και πιο αναφοκοκκινισμένα μάγουλα των εύθυμων καλεσμένων όπως συζητούσαν και χαχάνιζαν, το αυστηρό προφίλ της θείας Σου, που παρέμενε ασυγκίνητο από τις ανάλαφρες συζητήσεις γύρω της, το αστείο κίτρινο καπέλο της Τζένι που ταλαντευόταν, καθώς η κάτοχός του αστειευόταν με τον Στράικ. Κοίταζε τον Στράικ. Το βλέμμα της στράφηκε τόσες φορές στην πλάτη του, ώστε θα μπορούσε να αποτυπώσει με ακρίβεια στο χαρτί τις ζάρες στο σακάκι, τα πυκνά σγουρά μαλλιά στην πίσω πλευ-

ρά του κεφαλιού του, τη διαφορά στο πάχος των αυτιών του, εξαιτίας του τραύματος που είχε στο αριστερό.

Όχι, το σοκ που της προκάλεσε αυτό που ανακάλυψε, όσο στεκόταν στη σειρά για να υποδεχτεί τους καλεσμένους, δεν είχε μετατρέψει το περιβάλλον της σε μian αόριστη, θολή εικόνα. Αντίθετα, είχε ενισχύσει τον τρόπο που αντιλαμβάνόταν τόσο τους ήχους όσο και τον χρόνο. Κάποια στιγμή, ήξερε πως ο Μάθιου την είχε προτρέψει να φάει κάτι, όμως η παρότρυνση δεν καταγράφηκε στο συνειδητό της, παρά μόνον όταν το πιάτο είχε απομακρυνθεί από έναν περιποιητικό σερβιτόρο, καθώς κάθε λέξη με αποδέκτρια την ίδια έπρεπε να διαπεράσει τα βαριά τείχη που την περιέβαλλαν, στον απόηχο της ομολογίας του Μάθιου πως είχε φερθεί τόσο ξεδιάντροπα. Μέσα σ' εκείνο το αόρατο κελί που την κρατούσε ολότελα απομονωμένη απ' όλους τους άλλους στην αίθουσα, η αδρεναλίνη έρεε με βροντερή ορμή μέσα της, παρακινώντας την ξανά και ξανά να σηκωθεί και να φύγει.

Αν δεν είχε εμφανιστεί ο Στράικ, η Ρόμπιν ίσως να μη μάθαινε ποτέ πως την ήθελε πίσω στη δουλειά, κι αυτό ίσως να την απάλλασε από την ντροπή, τον θυμό, την ταπείνωση, τον πόνο που τη βασάνιζε από εκείνη την απαίσια βραδιά, όταν την είχε απολύσει. Ο Μάθιου είχε επιχειρήσει να της στερήσει το μοναδικό πράγμα που ενδεχομένως να τη λύτρωνε, εκείνο το πράγμα που την έκανε να κλαίει μέχρι τα ξημερώματα, όταν όλοι οι άλλοι κοιμόνταν: την ανάγκη του αυτοσεβασμού της, της δουλειάς που σήμαινε για κείνη τα πάντα, της φιλίας που δεν είχε συνειδητοποιήσει πως ήταν ένα από τα πολυτιμότερα πράγματα στη ζωή της, μέχρι τη στιγμή που τη στερήθηκε βίαια. Ο Μάθιου της είχε πει ψέματα και είχε συνεχίσει να της λέει ψέματα. Χαμογελούσε και γελούσε, ενώ εκείνη σερόνταν τις ημέρες πριν από τον γάμο, πασχίζοντας να καμωθεί πως ήταν ευτυχισμένη που είχε χάσει μια υπέροχη καθημερινότητα. Άραγε, είχε καταφέρει να τον ξεγελάσει; Είχε πιστέψει ο Μάθιου πως η Ρόμπιν χαιρόταν πραγματικά που η σχέση της με τον Στράικ είχε λήξει; Αν ναι, τότε είχε παντρευτεί έναν άντρα που δεν την ήξερε καθόλου, κι αν όχι...

Τα επιδόρπια απομακρύνθηκαν από το τραπέζι και η Ρόμπιν χρειάστηκε να βρει τη δύναμη να χαμογελάσει στον προβληματισμένο σερβιτόρο, που αυτή τη φορά ρώτησε μήπως θα μπορούσε να της φέρει κάτι άλλο, καθώς ήταν το τρίτο πιάτο που έπαιρνε ανέγγιχτο από μπροστά της.

«Δε φαντάζομαι να σας βρίσκεται ένα γεμάτο όπλο;» τον ρώτησε η Ρόμπιν.

Αιφνιδιασμένος από το σοβαρό ύφος της, ο άντρας χαμογέλασε κι ύστερα σάσισε.

«Μην προβληματίζεστε», είπε εκείνη. «Δεν πειράζει».

«Για όνομα του Θεού, Ρόμπιν», είπε ο Μάθιου, οπότε η Ρόμπιν κατάλαβε, βιώνοντας έναν παλμό οργής και ικανοποίησης, πως ο Μάθιου είχε αρχίσει να πανικοβάλλεται, φοβούμενος το τι ήταν ικανή να κάνει, φοβούμενος τι θα ακολουθούσε.

Εν τω μεταξύ, είχε αρχίσει να καταφτάνει ο καφές μέσα σε σμιλευτές ασημένιες κανάτες. Η Ρόμπιν παρακολουθούσε τους σερβιτόρους να γεμίζουν τα φλιτζάνια, έβλεπε τους μικρούς δίσκους με τα πιφούρ να τοποθετούνται πάνω στα τραπέζια. Είδε τη Σάρα Σάντλοκ, ντυμένη με ένα εφαρμοστό τριχουάζ αμάνικο φόρεμα, να διασχίζει βιαστικά το δωμάτιο, κατευθυνόμενη προς τις τουαλέτες, ώστε να προλάβει να επιστρέψει πριν από τις προποσείς, είδε την ετοιμόγεννη Κέιτι να την ακολουθεί με τα ίδια παπούτσια της, πρησμένη και κουρασμένη, με την πελώρια κοιλιά της να προπορεύεται και, ξανά, το βλέμμα της Ρόμπιν επέστρεψε στην πλάτη του Στράικ. Τον είδε να καταβροχθίζει τα πιφούρ καθώς μιλούσε στον Στίβεν. Χάρηκε που τον είχε βάλει να καθίσει δίπλα στον Στίβεν. Ανέκαθεν είχε την αίσθηση πως θα τα πήγαιναν καλά οι δυο τους.

Λίγο μετά ακούστηκε η παράκληση να γίνει ησυχία κι ύστερα τα διάφορα συρσίματα και θροϊσματα, καθώς ένα πλήθος από καρέκλες άλλαξε θέση και όλοι εκείνοι που κάθονταν με την πλάτη προς το τραπέζι των νεόνυμφων έκαναν μεταβολή, προκειμένου να παρακολουθήσουν τις προποσείς. Το βλέμμα της Ρόμπιν διασταυρώθηκε με εκείνο του Στράικ. Δεν μπορούσε να διαβάσει την έκφρασή του. Κι εκείνος δεν απέστρεψε τα μάτια του, πα-

ρά μόνον όταν σηκώθηκε ο πατέρας της, ίσιωσε τα γυαλιά του και άρχισε να μιλάει.

Ο Στράικ λαχταρούσε να ξεαπλώσει ή, εφόσον κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο, να γυρίσει στο αυτοκίνητο όπου τον περίμενε ο Σάνκερ, εκεί όπου θα μπορούσε τουλάχιστον να γείρει προς το πίσω κάθισμα. Μετά βίας είχε καταφέρει να κλείσει τα μάτια του για ένα δίωρο τις τελευταίες σαράντα οκτώ ώρες, κι ο συνδυασμός των ισχυρών παυσίπονων με μια ικανή ποσότητα μπίρας, καθώς ήδη είχε κατεβάσει τέσσερα μεγάλα ποτήρια, του προκάλλουσαν τέτοια νύστα, ώστε κάθε τόσο τα μάτια του έκλειναν, όπως έγερνε στην παλάμη που στήριζε το κεφάλι του και ξυπνούσε απότομα, μόλις ο κρόταφός του γλιστρούσε από τις αρθρώσεις της γροθιάς του.

Ποτέ δεν είχε ρωτήσει τη Ρόμπιν τι δουλειά έκαναν οι γονείς της. Κι αν ο Μάικλ Έλακοτ αναφέρθηκε κάποια στιγμή έμμεσα στο επάγγελμά του, στη διάρκεια της ομιλίας του, ο Στράικ δεν το πρόσεξε. Ήταν ένας άνθρωπος με μειλίχια όψη, ύφος σχεδόν καθηγητικό, πίσω από τα γυαλιά του με τον κοκάλινο σκελετό. Όλα τα παιδιά του είχαν πάρει το μπί του, όμως μονάχα ο Μάρτιν είχε κληρονομήσει τα σκούρα μαλλιά και τα καστανά μάτια του.

Η ομιλία είχε γραφτεί, ή ενδεχομένως τροποποιηθεί, το διάστημα που η Ρόμπιν ήταν άνεργη. Ο Μάικλ αναφερόταν με ολοφάνερη αγάπη και εκτίμηση στα χαρίσματα της Ρόμπιν, στην ευφυΐα της, στην επιμονή της, στη γενναιοδωρία και στην καλοσύνη της. Χρειάστηκε να κάνει μια παύση και να ξεροβήξει, όταν άρχισε να περιγράφει το πόσο υπερήφανος αισθανόταν για τη μοναχοκόρη του, όμως υπήρχε ένα κενό εκεί όπου κανονικά θα απαριθμούσαν τα επιτεύγματά της, ένα κενό για τα όσα είχε κάνει ή είχε βιώσει στην πράξη. Φυσικά, ορισμένες από τις καταστάσεις που είχε κατορθώσει να αντιμετωπίσει η Ρόμπιν ήταν αταίριαστο να μνημονευτούν σε εκείνη την αίθουσα που είχε μετατραπεί σε θερμοκήπιο, ούτε άρμοζε να ακουστούν από τις καλοντυμένες κυρίες και τους κοστουμαρισμένους κυρίους, όμως το γεγονός πως η Ρόμπιν είχε επιβιώσει, αποτελούσε για τον

Στράικ την ύψιστη απόδειξη των χαρισμάτων της και του φαινόταν, οσοδήποτε ζαλισμένος κι αν ήταν από την αϋπνία, πως έπρεπε να υπάρξει κάποια αναφορά.

Κανείς άλλος δε φαινόταν να συμμερίζεται την άποψή του. Μάλιστα, διέκρινε μια υποψία ανακούφισης στο ακροατήριο, καθώς ο Μάικλ έφτανε στο τέλος της ομιλίας του, χωρίς να κάνει την παραμικρή νύξη σε μαχαίρια και ουλές, μάσκες και μπαλακλάβες.

Είχε φτάσει η στιγμή να πάρει τον λόγο ο γαμπρός. Ο Μάθιου σηκώθηκε, υπό τους ήχους ενθουσιωδών χειροκροτημάτων, όμως οι παλάμες της Ρόμπιν παρέμεναν πάνω στα γόνατά της, καθώς κοίταζε αφηρημένη το παράθυρο απέναντι, εκεί όπου ο ήλιος είχε αρχίσει να βασιλεύει στον ανέφελο ουρανό, απλώνοντας μακριές, πυκνές σκιές στο γρασίδι.

Κάπου στο δωμάτιο βούιζε μια μέλισσα. Ανησυχώντας πολύ λιγότερο για το ενδεχόμενο να προσβάλει τον Μάθιου, απ' ό,τι λίγο νωρίτερα τον Μάικλ, ο Στράικ άλλαξε θέση στην καρέκλα του, σταύρωσε τα μπράτσα και έκλεισε τα μάτια του. Για περίπου ένα λεπτό άκουγε τον Μάθιου να περιγράφει πως γνωρίζονταν με τη Ρόμπιν απ' όταν ήταν παιδιά, όμως χρειάστηκε να φτάσουν στο γυμνάσιο για να συνειδητοποιήσει πόσο εντυπωσιακά όμορφο ήταν τελικά εκείνο το κοριτσάκι που κάποτε τον είχε νικήσει στην τσουβαλοδρομία...

«Κόρμοραν!»

Εύπνησε απότομα και, κρίνοντας από την υγρή κηλίδα στο στήθος του, κατάλαβε πως τόση ώρα τού έτρεχαν τα σάλια. Γύρισε νυσταγμένος και κοίταξε τον Στίβεν, που τον είχε σκουντήσει με τον αγκώνα του.

«Ροχάλιζες», μουρμούρισε ο Στίβεν.

Πριν προλάβει να απαντήσει, η αίθουσα κατακλύστηκε και πάλι από χειροκροτήματα. Ο Μάθιου επέστρεψε στη θέση του αγέλαστος.

Δεν μπορεί, είχαν τελειώσει οι ομιλίες... όμως όχι, ο κουμπάρος του Μάθιου ήδη σηκωνόταν. Τώρα που ήταν και πάλι ξύπνιος, ο Στράικ συνειδητοποιούσε πόσο γεμάτη ήταν η κύστη του. Ευχήθηκε ολόψυχα ο τύπος να αποδεικνυόταν γρήγορος ομιλητής.

«Ο Ματ κι εγώ γνωριστήκαμε πρώτη φορά σε ένα γήπεδο ράγκμπι», είπε ο άντρας, οπότε οι καλεσμένοι σε ένα τραπέζι προς το βάθος της αίθουσας ξέσπασαν σε μεθυσμένες επευφημίες.

«Επάνω», είπε η Ρόμπιν. «Αυτή τη στιγμή».

Ήταν τα πρώτα λόγια που είχε απευθύνει στον σύζυγό της από τη στιγμή που κάθισαν στο τραπέζι των νεόνυμφων. Τα χειροκροτήματα για την ομιλία του κουμπάρου δεν είχαν προλάβει καλά καλά να καταλαγιάσουν. Ο Στράικ έκανε να σηκωθεί, όμως η Ρόμπιν κατάλαβε πως πήγαινε απλώς μέχρι την τουαλέτα, γιατί τον είδε να κοντοστέκεται και να ζητάει από έναν σερβιτόρο να τον κατευθύνει. Σε κάθε περίπτωση, η Ρόμπιν ήξερε πλέον πως ο Στράικ την ήθελε πίσω στο γραφείο, κι ήταν πεπεισμένη πως θα παρέμενε στη δεξίωση μέχρι να την ακούσει να συμφωνεί. Η ματιά που είχαν ανταλλάξει στη διάρκεια των ορεκτικών αυτό ακριβώς της είχε δώσει να καταλάβει.

«Μα, σε μισή ώρα έρχεται η μπάντα», είπε ο Μάθιου. «Θα πρέπει να...»

Όμως η Ρόμπιν τράβηξε εκνευρισμένη προς την πόρτα, παίρνοντας μαζί της το αόρατο κελί που της είχε επιτρέψει να παραμείνει ψύχραμη και συγκρατημένη στη διάρκεια της ομιλίας του πατέρα της, των νευρικών φλυαριών του Μάθιου, των βαρετών, χιλιοειπωμένων περιστατικών από την ομάδα ράγκμπι που είχε αναμασήσει ο κουμπάρος. Είχε την αμυδρή εντύπωση πως η μητέρα της προσπάθησε να τη σταματήσει όπως περνούσε σαν οδοστρωτήρας ανάμεσα από τους καλεσμένους, όμως δεν της έδωσε καμία σημασία. Είχε καθίσει φρόνιμα στη διάρκεια του γεύματος και των ομιλιών. Το σύμπαν της χρωστούσε ένα διάλειμμα, λίγη απομόνωση και ελευθερία.

Ανέβηκε σκασμένη τη σκάλα, κρατώντας στο χέρι την ουρά του νυφικού, ώστε να μην το πατήσει με τα φτηνά παπούτσια της, και φτάνοντας στον όροφο, βάλθηκε να προχωρά στο παχύ χαλί που εκτεινόταν εκεί, χωρίς να ξέρει συγκεκριμένα πού πήγαινε, με τα βήματα του αλαφιασμένου Μάθιου να την ακολουθούν.

«Συγγνώμη», είπε απευθυνόμενη σε έναν έφηβο ντυμένο με

γίλέκο, ο οποίος τραβούσε ένα καλάθι για τα άπλυτα μέσα από μια ντουλάπα, «πού βρίσκεται η γαμήλια σουίτα;»

Ο νεαρός κοίταξε πρώτα εκείνη, μετά τον Μάικλ και χαμογέλασε πονηρά.

«Μη γίνεσαι γελοίος», είπε η Ρόμπιν παγερά.

«Ρόμπιν!» αναφώνησε ο Μάθιου την ώρα που ο νεαρός γινόταν κατακόκκινος.

«Προς τα εκεί», είπε ο νεαρός με βραχνή φωνή, δείχνοντας.

Η Ρόμπιν προχώρησε φουριόζα. Ήξερε πως ο Μάθιου είχε το κλειδί. Είχε διανυκτερεύσει στο ξενοδοχείο μαζί με τον κουμπάρο την προηγούμενη βραδιά, προφανώς όχι στη γαμήλια σουίτα.

Μόλις άνοιξε ο Μάθιου την πόρτα, η Ρόμπιν πέρασε μέσα, παρατηρώντας τα ροδοπέταλα πάνω στο κρεβάτι, τη σαμπάνια που έστεκε μέσα στην παγωνιέρα, τον μεγάλο φάκελο που απευθυνόταν στον κύριο και στην κυρία Κάνλιφ. Με ανακούφιση, είδε τον σάκο που είχε σκοπό να πάρει ως χειραποσκευή στο μυστηριώδες ταξίδι του μέλιτος. Άνοιξε το φερμουάρ, έχωσε μέσα το γερό της χέρι και βρήκε τον νάρθηκα που είχε βγάλει, προκειμένου να φωτογραφηθεί. Μόλις τον πέρασε γύρω από τον πονεμένο πήχη της, εκεί όπου το τραύμα μετά βίας είχε κλείσει, τράβηξε απότομα τη βέρα της από το δάχτυλο και τη βρόντηξε πάνω στο κομοδίνο, δίπλα στην παγωνιέρα με τη σαμπάνια.

«Μα τι κάνεις;» είπε ο Μάθιου με τόνο φοβισμένο και συνάμα επιθετικό. «Δηλαδή... τι, θες να το λήξεις; Δε θέλεις να είσαι παντρεμένη;»

Η Ρόμπιν απέμεινε να τον κοιτάζει. Περίμενε πως θα αισθανόταν ανακούφιση, όταν θα έμεναν μόνοι και θα μπορούσε να μιλήσει ελεύθερα, όμως ήταν τόσο τρομερό αυτό που της είχε κάνει, ώστε οι προσπάθειές της να το περιγράψει φάνταζαν φαιδρά ανεπαρκείς. Διάβαζε στα αλαφιασμένα μάτια του τον φόβο του απέναντι στη σιωπή της, στους αγκυλωμένους ώμους του. Είτε συνειδητά είτε όχι, ο Μάθιου είχε πάρει θέση ακριβώς ανάμεσα στη Ρόμπιν και στην πόρτα.

«Εντάξει», είπε μεγαλόφωνα ο Μάθιου. «Το ξέρω πως κανονικά έπρεπε να...»

«Ήξερες πόσα σήμαινε και σημαίνει για μένα η δουλειά. Το ήξερες».

«Δεν ήθελα να γυρίσεις εκεί πέρα, εντάξει;» φώναξε ο Μάθιου. «Σου επιτέθηκαν, σε μαχαίρωσαν, Ρόμπιν!»

«Εγώ έφταιγα γι' αυτό!»

«Ο μαλάκας σε απέλυσε!»

«Επειδή έκανα κάτι, ενώ μου είχε πει να μην το κάνω...»

«Το ήξερα πως θα υπερασπιζόσουν τον μαλάκα!» βρυχήθηκε ο Μάθιου, έχοντας χάσει κάθε ίχνος αυτοκυριαρχίας. «Το ήξερα πως έτσι και του μιλούσες, θα έτρεχες να γυρίσεις κοντά του σαν δαρμένο κουτάβι!»

«Δεν έχεις κανένα δικαίωμα να παίρνεις αυτές τις αποφάσεις για λογαριασμό μου!» ούρλιαξε η Ρόμπιν. «Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να υποκλέπτει τις κλήσεις από το γαμημένο κινητό μου και να διαγράφει τα μηνύματά μου, Μάθιου!»

Κάθε διάθεση για υπομονή και αυτοσυγκράτηση είχε εξαφανιστεί. Άκουγαν τι είχε να πει ο άλλος από σπόντα και μόνο, στις σύντομες παύσεις που έκαναν για να πάρουν ανάσα, καθώς και οι δυο τους ξεσπούσαν με φωνές τα παράπονα και τον πόνο που είχαν συσσωρεύσει μέσα τους, εξαπολύοντας την οργή τους σαν φλογισμένες λόγχες, που μετατρέπονταν σε στάχτες πριν καν ακουμπήσουν τον στόχο τους. Η Ρόμπιν χειρονόμησε έξαλλα κάποια στιγμή, κι αμέσως μετά τσίριξε από τον πόνο καθώς το μπράτσο της διαμαρτυρήθηκε έντονα, οπότε ο Μάθιου έδειξε με αγανάκτηση την ουλή που θα κουβαλούσε στο υπόλοιπο της ζωής της εξαιτίας της απύθμενης βλακείας της να εργαστεί για λογαριασμό του Στράικ. Αποτέλεσμα δεν έβγαине, διάθεση συγχώρεσης δεν υπήρχε, ούτε και ζήτησε κανείς συγγνώμη: οι διαφοonίες που είχαν μαυρίσει τους τελευταίους δώδεκα μήνες της ζωής τους είχαν οδηγήσει σε αυτή τη μετωπική σύγκρουση, σαν ασυμμαχίες που προμήνυαν μια γενική σύρραξη. Έξω από το παράθυρο, το απόγευμα παραχωρούσε με γοργούς ρυθμούς τη θέση του στο βράδυ. Το κεφάλι της Ρόμπιν πονούσε, το στομάχι της ανακατευόταν, η αίσθηση πως ασφυκτιούσε απειλούσε να τη γονατίσει.

«Είδα ένα παιδί να δολοφονείται... Το στραγγάλισε».

Όταν ο Μπίλι, ένας νεαρός που φαίνεται να αντιμετωπίζει προβλήματα, επισκέπτεται τον ιδιωτικό ερευνητή Κόρμοραν Στράικ, ζητώντας του να ερευνήσει ένα έγκλημα στο οποίο νομίζει ότι υπήρξε αυτόπτης μάρτυρας, ο Στράικ τον ακούει με προσοχή. Ενώ ο Μπίλι φαίνεται ότι πάσχει ξεκάθαρα από κάποια νοητική διαταραχή και δε θυμάται συγκεκριμένες λεπτομέρειες, η ιστορία του φαντάζει αληθινή. Προτού όμως προλάβει ο Στράικ να του κάνει ερωτήσεις, ο Μπίλι το βάζει στα πόδια πανικόβλητος.

Ο Στράικ και η Ρόμπιν Έλακοτ, η πρώην βοηθός του και τώρα συνεταιρός του, ακολουθούν ορισμένα ίχνη και βρίσκονται στα σκοτεινά δρομάκια του Λονδίνου, σ' ένα μυστικό ιερό μέσα στο Κοινοβούλιο και σε μια μυστηριώδη έπαυλη στην εξοχή.

Η ζωή του Στράικ, όμως, είναι τώρα πια ταραχώδης. Το γεγονός ότι έχει αποκτήσει φήμη ως ντετέκτιβ τον εμποδίζει να δρα στο παρασκήνιο. Επιπλέον, ενώ θεωρεί την επαγγελματική του σχέση με τη Ρόμπιν πολύτιμη, η προσωπική τους είναι πολύ περίεργη.

Το ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΛΕΥΚΟ, το τέταρτο βιβλίο της επιτυχημένης αστυνομικής σειράς με πρωταγωνιστές τον Κόρμοραν Στράικ και τη Ρόμπιν Έλακοτ, είναι ένα μυστήριο που διαβάζεται απνευστί από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα.

Μη χάσετε τα άλλα βιβλία της σειράς.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3488-6

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 22573

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ